

страшна блъсканица стана
и невиждана уплаха
животинкитѣ обхвана.
Катеричката подскочи,
цѣлъ единъ орѣхъ прескочи.
Зайчетата пъкъ, горкитѣ,
бързо свиха си ушитѣ:
— Боже, идаъ тукъ ловцитѣ!
И презъ храсти и рѣкички
запремѣтаха се всички.
Мулето изви глава,

силно, смѣло изрева,
като че започва бой.
— Славни свирки, боже мой! —
викна всѣко отъ децата.
Всички скачатъ по земята
и съсъ мулето на чело
тръгватъ весело къмъ село.
Съ върбовитѣ свирки вредъ
огласяватъ тоя свѣтъ!

Лжечезаръ Станчевъ

ГОРОЛОМЧО

Шведска приказка

Имало едно време бедна вдовица. Тя ходѣла да събира дърва въ гората. Единъ день намѣрила голѣмо яйце въ горската шума. Донесла го вкѣщи. Сложила го подъ голѣмата гжска, да го излюпи.

Лежала дълго гжската надъ яйцето. Най-после отъ него се излюпило вмѣсто пиле момче. То почнало да расте не съ дни, а съ часове.

Когато станало на петъ години, било вече цѣлъ великанъ. Нарекли го Гороломчо. Майка му не можела да го прехрани. Решила да го даде на занаятъ.

Завела го при най-добрия ковачъ. Ценила го за три години. Но момчето не искало запла̀та. Пожелало първата година ковачътъ да му даде мечъ, тежкъкъ триста килограма; втората година да получи мечъ — шестстотинъ килограма, а третата година — мечътъ да тежи деветстотинъ килограма.

Съгласилъ се ковачътъ. Почналъ да работи при него Гороломчо. Но той удрялъ толкова силно съ чука, че забилъ наковалнята въ земята. Ковачътъ се уплашилъ отъ силата на Гороломчо. Преди да изтече още първата година, той далъ тритѣ меча на великана и му рекълъ:

— Хайде иди си живъ и здравъ!
Твоята голѣма сила не е за моята малка ковачница.

Взель Гороломчо мечоветѣ. Тръгналъ да дири другъ господарь.

Ценилъ се у единъ богатъ земеделецъ, който ималъ много ратаи.

Единъ день Гороломчо трѣбвало да отиде съ горскитѣ ратаи за дърва. Тръгнали другитѣ, а той останалъ да си дояде на трапезата. Ялъ, ялъ — приближило обѣдъ. Той станалъ, миналъ край колата, която го чакала предъ чифлика, заминалъ я. Отишелъ въ гората. Искубналъ две отъ най-голѣмитѣ дървета, дигналъ ги на рамо и ги донесълъ въ чифлика, преди още да се върнатъ другитѣ ратаи.

На другия день трѣбвало да вършеятъ. Гороломчо нахлулъ грамадни чизми, подковани съ голѣми гвоздеи, разигралъ се срѣдъ хармана и за единъ часъ овършалъ житото. После духналъ съ уста и отдѣлилъ житото отъ сламата.

Господарътъ се уплашилъ и си рекълъ:
— По-добре да се отърва отъ тоя силенъ човѣкъ. Той може да се разсърди нѣкога и да изпотрепи всички ни. Пъкъ и съ ядене не можемъ му наддѣле.

Господарътъ повикалъ Гороломчо, платилъ му за цѣла година и му рекълъ:

— Иди си съ животъ и здраве! Твоята голѣма сила не е за моя малкъ чифликъ.

— Добре, — отговорилъ Гороломчо, — но дай ми ядене за изъ пжтъ.